మంచి ముత్యాలు

నేను, కాఫీకి వెళుతూ మేలుకొలుపుదామనుకున్నాను. కాని, రెండురోజులు రైలులో హూనమై వచ్చాడు, పోనీ యింతలో కాలేజీలో మునిగిపోయేదేమీ లేదుకదా అని ఊరుకుని...వేళకు భోజనంచేసి, నా దోవను నేను వెళ్ళిపోయినాను.

మనకు కొంచెం మొగమెరుకఉన్న మావేపు అమ్మాయి అవాళ రేడియోలో... కుయికుయిలాడింది. బీచి ఒడ్డున కూర్చునివిని...అసహ్యించుకుంటూ...అడుగుతీసి అడుగువేస్తూ లాడ్జికి చేరుకునేటప్పటికి...అపూట అతి ఆలస్యమైంది.

చీకటి, ఏమూలా దీపంలేదు: మెట్లు ఎక్కుతూ కేకవేశాను. జవాబులేదు: తలుపుతోస్తే వచ్చింది. మళ్ళా బిగ్గరగా పిలిచాను. పక్క వసారాలోనుంచి మూలిగాడు:– చేజాడను, ఏది ఎక్కడున్నదీ వెదుక్కుంటూ, వెళ్ళి దీపం వేశాను.

... వసారా పిట్టగోడకు కాళ్ళు తన్నిపట్టి చెల్లాచెదరుగా ఉన్న పక్కమీద, ఐమూలగా తిరిగి, మసులుతూ పడుకుని ఉన్నాడు. దగ్గరకువెళ్ళి ఒళ్ళుపట్టి చూశాను. సలసల లాడుతూంది.

అక్కడనుంచే ఎదుటింటి డాక్టరును కేకవేశాను. వచ్చి, నిదానంగా పరీక్షచేశాడు: బడలికవల్ల నేమోనని...నాకు తోచిన సలహా యిచ్చాను. తల ఎత్తకుండా రవంత ఊగించి వెళ్ళి మందు పంపించాడు...

తగని బాధ మింగుతూన్నట్టు ఉండిఉండి నరాలు బిగదీసుకు మూలుగుతున్నాడు: ఏమని అడిగితే పలుకడు... గడియారాన్ని కంట కనిపెట్టుకుని...వేళకు మోతాదు తప్పకుండా...రాత్రల్లా కంటిలో వత్తివేసుకు కూర్చున్నాను. – ధారకం ఏదన్నా చేద్దామని ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా, అది మాత్రం నాతరం కాలేదు.

తెల్లవారిన తరువాత కూడా అలాగే ఉంది. డాక్టరు చూచి అనుమానించి ఆఖరుకు తాను అనుకున్నదే నిజమని నాతో తేల్చి చెప్పాడు.

మావాడు సుఖపడివచ్చాడు!

అంతో యింతో రాటుదేరిన ఘటాన్ని, నాకేమీ అనిపించలేదు విశేషం: మనవాడు, మడివిడిచి కొంచెం దోవలోకి వచ్చాడుకదా అని పూరాగా సంతోషించేందుకు లేకుండా పాపం మొదటిసారే, గంతువేసివేయడంలోనే కాలు కాస్తా జారి –

అసలే బిడియపడుతూన్న వాడిని, బేజరూరు ఆషామాషీలతో బెదరకొట్టవద్దని డాక్టరుకు ఆనపెట్టి మందు సక్రమంగా నడిపే కట్టుదిట్టంచేసి, వేయికన్నులతో కాచి, మళ్ళా నెల తిరగకముందు మామూలు మనిషిని చేశాను.

మనిషి మామూలుగా కనిపించుతున్నాడేకాని, మనసులో బెదురు తీరినట్టు లెదు. నేను ఎన్ని విధాల మరిపించాలని ప్రయత్నించినా...పరధ్యానంలోంచి బయటపడడు...

పడేబాధ ఏమిటో చెప్పడు. రాత్రిళ్ళు నిదురలో...గాభరాగా కలవరించుతాడు – మేలుకుని...మూలుగుతాడు...'ఏమిటిరా అబ్బీ!–' అని ఎంత నయాన అడిగిచూసినా ... ఉలకడు, పలకడు...

– తెల్లవారకముందే ... లేచి కూర్చుని, దీపం చప్పగా ఆర్పేసి గదంతా చీకటిచేసి నాకు ఎక్కడ వినబడిపోతుందోనని దిగమింగుకుంటూ పట్టుతప్పి వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూన్నాడు.

విని సద్దుచేయకుండాలేచి కూర్చుని సిగరెట్ అంటించుకునేందుకు పుల్లగీసి ఆ వెలుగు అలా ఒక సెకను నిలిపి వెలుగు వెనుకనుంచి అతన్ని కణకణగాచూసి వెలుగు ఊదేసి అక్కడనుంచి లేచి వెళ్ళిపోయినాను.

ఆవాళ కాలేజీకి నాకు సెలవు. అతడు ఆ చాయలకు వచ్చి ఎన్ని వారాలైందో – హాజరుమాత్రం నేను చెపుతున్నాను, మామూలుగా.

భోజనం ఆలస్యంగాచేసి వచ్చి అతడివంక చూడకుండా నా మానాన నేను సర్కార్ శాస్త్రి పుస్తకం ముందు వేసుకు కూర్చున్నాను. కాని, బలవంత బ్రాహ్మణార్థంగా ఉంది. ఎంతసేపైనా పేజీ తిరగడంలేదు. ఎదురుగుండా ఆతడలా దిగాలుపడి ఉంటే నాకు ఓపట్టాన తగని యిరకాటం అనిపించింది. అయినా అప్పటికే గంభీరంగా ఊరుకునేఉండి పండ్లబిగివిని నాలుగు కొట్టేదాకా పీటంవేసుకు కూర్చుని ఇకనైనా కాస్త కాలు జాడించి గాలిపోసుకు రాకపోతే లాభంలేదని బయలుదేరే సన్నాహంలో ఉన్నాను.

మావాడి చాయల్లో కదలిక వినపడుతూంది. వెనుదిరిగి చూడకుండా, అద్దంముందు నిలుచుని టై సరిచేసుకుంటూన్నవాడిని, అలాగేఉండి, అందులోంచి ఓ కంట అతన్ని కనిపెడుతూ ఉన్నాను. షర్టుమీద ఉత్తరియ్యం వేసుకుని చెప్పుల్లో కాళ్ళుపెడుతూ ఉన్నాడు. నాతో కలసిరాకపోయినా తన మానాని తాను ఎక్కడన్నా చాంద్రాయిణం చేసినా మాబాగే, కొంత తేరుకుంటాడు అని నేను చూసీ చూడకుండా, మామూలు ముభావమే అంటిపెట్టుకున్నాను.

నా వెంటనే వచ్చాడు. ఎదుటకుర్చీలో, నావంక చూడకుండా కూర్చుని, కాఫీ యిత్యాదులు నాతోపాటు కానిచ్చి అనుసరించాడు.

బీచిఒడ్డున నడుస్తున్నాము. కెరటం ఉరవడి గమనించకుండా ఎవరి ధ్యాసలో వారముంటే, అల మామీదకు ఎగబడి విరిగి, ఉక్కిరిబిక్కిరిచేసి, అదిచూసి మాకు ఎదురుగా నడుస్తూ వస్తున్న ఆడపిల్లలు కొంటెతనం పట్టలేక పనివేళా మమ్మల్ని రాసుకునేట్టుగావచ్చి, మా ముఖాలమీదనే విరగబడినా, అది అయినా అతని గమనికకు రాలేదు.

మేరీరాణి కాలేజీ ఎగువదాకాపోయి యిసుక మెత్తలాగా చేసుకుని దానిమీదగా ఒరగిలి, కాలుజాపి పడుకున్నాను. ఆతడు నా ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. సముద్రానికి, చూపులతో అంతుకనుక్కునేపట్టుతో చూసినకొద్దీ పొంకానికి మబ్బుకమ్మకపోయినా మూసుకుంటున్న చీకటులను దూసుకుని గట్టునపడడానికి నురగలు గ్రక్కుతూన్న అలలల్లే అల్లాడిపోతున్నాడు.

నాకు దిగులనిపించింది. పాపం, నిక్షేపంలాంటి పిల్లవాడికి యీ బెడద ఎందుకు వచ్చిపడ్డదా, ఎన్నటికి కోలుకుని మళ్ళా మామూలుమనిషి అవుతాడో అని, అభం

శుభం తెలిసీ తెలియని వయసులో యిలాంటి తాకిడీలు రావడం ఉత్తరత్ర ఒకందుకు మంచిదే అయినా, అప్పటికప్పుడు తట్టుకోవడానికి మాత్రం తలతిరిగిపోతుంది.

ఆ ఆలోచన అదేపనిగా మననం చేసేటప్పటికి నా సాధక బాధకాలు చూడకుండా తన వేదన పేరను జాలితో గుండెకరగించుతూన్న అతని ఊరూపేరూ లేని వేడి అసహ్యం వేసే స్థితిలోకి వచ్చింది. అలాంటప్పుడు పరాకున ఏంమాట తూలుతానో అని నన్ను నేనే చీదరించుకుంటూ మాటలు అయీకాని ధ్వనితో కసురుకున్నాను. అందుకు అతడు తలయెత్తి ఉలికిపాటున చూశాడు. వంచుకు కుంచుకుపోకుండా గడ్డంక్రిందుగా చేత్తో గిరిగీసి ముగ్గులోకి దింపాను.

"చెపితే పోయేదికాదు. నా బాధ నాతోనే ఉంటుంది" అని విరక్తితో గునిశాడు. నేను స్థాయి ఎక్కించకపోతే పాకాన పడేటట్టు లేదు.

"చెపితే పోదా...చెప్పది కాదా?"

అతడు అంతకూకలిసి ఏకబారున తల ఊగించాడు.

"పోకపోతే అన్నింటితోబాటు అదీ ఒకపక్కన పడి ఉండనీ, అంతేగాని నెత్తికెక్కించుకోమోక"

"నా చేతకావడంలేదు"

"కనుకనే నేను సాయంపట్టి దాన్ని అవతలకు దొర్లిస్తానన్నది. విన నేర్పు అయినా లేదా నీకు?"

"నాకూ ఏమీ లేదేమో యీ లోకంలో అసలు"

"అదుగో, వేదాంతంలోనికి పోయినావాఅంటే తంతాను. ఏమిటోయ్! నీకేం కొమ్ములు మొలిచినాయా?"

"విరిగినాయి."

"ఏ కొండకేసి కొట్టావో..."

"కొండ విరుచుకు మీదపడితే దానిక్రిందపడి నుగ్గు నూగవడం తలదా తప్ప?"

"అడిగినదానికి జవాబు చెప్పడం అలవాటు కానివాడవు ఏలా యిన్నిమెట్లు ఎక్కివచ్చావు. నీకన్న నేను ఎక్కువగా ఇంకా అడ్డదిడ్డంగా మాట్లాడగలను, ఎన్ని వేషాలైనా వేయగలను. తాతకు దగ్గువరస నేర్పక!

అవును కాదు అని నోరువిప్పి చెప్పడానికే యింత సాగదీయించుకునేందుకు ఆ ఆట లిక్కడకాదు - అత్తవారి యింట్లో"

ఎందుకోసం అతడలా వలవలా ఏడ్వడం మొదలుపెట్టింది? అందులో నేననుకోకుండానే ఏదైనా ఘాటుగా తగిలిందా? రగడ పెరిగిపోతూన్నదే.

"అన్నీ తెలిసేనా"

"ఎవరికి నీకా, నాకా? - నీవు, తెలిసిచేస్తూన్న పనే అయితే నీమీద జాలితలచినవాడు శుద్ధఫూల్. కాని నాటకమాడే నేర్పు నీకు ఉందని, యిప్పటికీ నాకు నమ్మకం కలగక పోవడంచేతనే"

"అందుకు నా కృతజ్ఞతాపూర్వక..."

"ఆ వందనాలేమో హెచ్చవేసి నీకు దాఖలు చేసుకుంటానుగాని, యిక నీవు బాధపడి నన్ను వేధించక అసలు గొడవేమిటో తేల్చు. అంతగా మిన్ను విరిగి

మీదపడేవిషయమైతే అప్పుడు ఓ చెయిచూద్దాం. అప్పుడూ యిప్పుడూ, నేను అండను ఉన్నంతవరకూ నీకువచ్చే ఫరవా ఏమీలేదు"

చెపుదాం అనే తెగింపు మొగంలో అలా స్పష్టంగా కనబడుతూఉన్నా, అతను యింకా బెరుకుగా వెనుకాడుతున్నాడు. ఈ పట్టున విడవకుండా రెచ్చగొడితేనేగాని పసివాడు పలువరుస విప్పడని నేను ఊహించినకథ ఊదేసి ముగ్గులోకి దించుదామని–

"ఏం నీవు చెపుతావా?...నన్ను చెప్పమన్నావా" అని అడిగి అతనిచేత సరేనని తల ఊపించి, నేను పాయలు దీయడం పూనుకున్నాను.

"అనగనగా ఆ అబ్బాయికి ఆ వేసవికో మళ్ళా రోహిణికో భార్య కాపరానికి వస్తుంది. వస్తుందికదా ఎప్పుడెప్పుడని ఎదురుచూస్తూ నోట్లో వేలువేసుకుని ఆ గడియరావడం కోసం కనిపెట్టుకుని కూర్చునే అంత అర్భకుడు కాకపోవడం చేత, ఆ శుభకార్యానికి దోహదంగా కొంత ఆ పంపిణీ మీదనే యీలోగా కాలక్షేపంచేస్తే – ఎందుకన్నా ముందుకు అక్కరకు వస్తుందికాదూ – అనే ఆలోచనపోయి అంగబలమూ, అర్థబలమూ పుష్కలంగా ఉన్నవాడు గనుక, అనుకున్నపని అతిధారాళంగా అవిచ్ఛిన్నంగా నిర్వర్తించడం చేత ఆ తపోవేడిమికి అతల వితల తలాతలాదికాలు ఉడికిపోయే దివ్యస్థితి యథాక్రమాన సంభవించగా మహర్షి తపోబలం మోపై తల్లక్రిందులై తల్లడిల్లిపోతున్నాడు. పురుషుడికి కర్తగా కథాప్రారంభంచేసి కార్యకలాపానికి పురాణచ్ఛాయ ఎందుకు యివ్వవలసి వచ్చిందంటే, 'దేవతలు చేయుతప్పులు దివ్యకథలు' అని పాతనాటకం ఎందులోనో ప్రమాణం మనకు లభించింది."

మన ధోరణి వింటూన్నకొద్దీ నవ్వులో పడిపోయి మగతగా ఉండటం మరచిపోతాడని ఆశపడటం నాది పొరబాటు.

"దేవత ఉభయవాచకమని నీవు ఒప్పుకుంటావా?"

"వైయాకరణి అడిగేటీరు అది కాదుగాని, నీ వన్నది తెలిసింది. ఆడదైనా అంతేనా అనేనా దేవర ప్రశ్నించేది? అలాగైతే,

ఆ అనూపానూ తెలియనందువల్ల నా ఊహ ఎక్కడ బెడిసిందో తోచలేదు. అతనివాలకం చూస్తే ఇందాకటినుంచీ నేను పోయిన ఊహలన్నీ చెరిపేకథ ఇంకోవిధంగా అల్లుకు రావలసివస్తుంది. అందుకు అనేక చిలవలుపలవలూ ఉన్నాయి. ఏ చిగురు కదిలించినా, ఏదో చిక్కే, అయినా మరో మాదిరిగా వాయించి చూదామని...

"అలా అయేపక్షంలోనూ యీ తంతు అంతా జరుగుతుంది. రసం ఒకటే రుచిస్థాయీ భేదం కాని, అసలు ఆలోచన తెమిలేందుకు వ్యవధానం తెచ్చుకోడానికని, నేననేదేమిటో నాకే అర్థంకాకుండా, కోమటిపురాణంలోకి దిగాను.

అతను సరిగానే అర్థంచేసుకుని నేను చెప్పినపాఠమే నాకు ఒప్పగించడం మొదలుపెట్టాడు.

"అనగా అనగా ఆ అబ్బాయిఉన్నాడే అతనిమీద నీవుమోపిన నిందలే నిజమైతే అతడు ఏనుగునెక్కినట్టు సంతోషించుతాడు. అన్నీ అబద్ధాలు. అందులో అతనిదోషం ఏమీలేదు..." అని నలుగురాచినట్టుగా అన్నాడు.

"అని నేను నమ్మనా?"

"అది నీదయ. కాని యిదంతా నాటకమని నీవు నన్ను చూస్తూండికూడా

అనుకుంటే నేను సహించలేను. నామీద జాలిపడవద్దు. నన్ను నీ చాయలకే రానీయవద్దు. నీకు యిష్టంలేకపోతే అంతే. నా బాధ నిజమని నమ్ము."

"నాకు తెలిస్తేగా"

"అవును, అంతఘోరాన్ని నీవు అనుకోలేవు. నేనూ అలా జరుగుతుందని కలలో అయినా తలచలేదు...కాని జరిగింది."

"ఊс..."

"నేను మొన్న మాఊరు వెళ్ళినప్పుడు మావాళ్లు పండగకని కోడలిని మా యింటికి తీసుకువచ్చారు."

"అదృష్టవంతుడివి, అనుకోకుండా అలా కలిసి రావాలి"

"కలిసినందుకే వచ్చింది"

ఆరోగ్యం యీ నడుమ చెడిపోవడంవల్ల మెదడేమన్నా డొంకల్లో సంచారం చేస్తుందా ఏమని, నిర్ఘాంతపోయి నిలువుచూపులతో అతని ముఖానికి కన్ను లప్పగించి అలా కదలమెదలలేక పోయినాను. అతడనేదాంట్లో, నిజమే ఉంటే అంతటితో యిక కొంప లంటుకుపోయినవన్న మాటే. ఆ మంట యిక చల్లారదు.

ఆతనిలో అకారణంగా అమాయకురాలి మీద, అలాటి నింద వేయడానికి తయారుకాగలిగిన నీచత్వం ఏకోశాన అయినా ఉండటానికి అవకాశము ఉండవచ్చునేమో అనే ఊహకూడా నాకు కలగవలసిన సందర్భమే అయినా – అద్దం వంటి అతని మనసు నేనెరుగుదును. ఎంతో మనసుపడి, ఏరీ కోరీ తెచ్చుకున్న బంగారపుబొమ్మను ఎన్నడైనా ఎప్పుడు కొరుక్కుతిందామా అనే రెపరెపలాడే వయసుకాడు, అనవసరంగా అంత అన్యాయానికి ఒడిగట్టి ఆ చిన్నదాని జీవితం పాడుచేయగలడా?

అతడు అబద్ధం ఆడవలసిన ఆగత్యం లేదు, ఎటు పారజూచినా.

ఆ పిల్లదానివిషయంలో వ్రేలువంచడానికి వీలుపడని నిప్పంటి వంగడం. పరాకున అయినా ఆ యింటపుట్టిన పడుచులమీద అలాటి పాపంమాట పడవేయడానికి, పగవాడైనా తలచడు.

ఎలా సమన్వయం చేయాలి? –

కీలకంలో ఏదో తికమక ఉండితీరాలి, అని మనసుకు తడుతూనే ఉంది. కాని, తెమిలి, చిక్కు వీడటంలేదు. కాని, అదేలక్ష్యంతో, తరచగా తరచగా కిటుకు మెదడుకు చిక్కింది. తెలిసినతరువాత, తెలివి ఇంతలో ఉన్నదిగదా పనీపాటాలేనట్టు, ఎలుకనుపట్టడానికి కొండంతా త్రవ్వినట్టుగా, అని నాలోనేను అతనికి తెలియరాకుండా నవ్వుకున్నాను.

నేనేమనుకున్నదీ, అతనికి తెలియనీయలేదు. నా మాటనమ్మి చెడినవాడు లేడుకాని, ఇప్పుడు అతనికి ఏది చెప్పినా నమ్మడు. ఇంత ముదిరినతరువాత, నమ్మించి మళ్ళా దోవకు మళ్ళించకపోయినానో ఇక ఇంతలో బాగుపడి కోలుకోడు.

ఏమనకుండా, గంభీరంగా ఊరుకున్నాను. ఎవరి ఆలోచనలతో వారు, మసకముదిరేదాకా, అక్కడ కాలక్షేపం చేసి, తిరిగివచ్చి వేగిరం భోజనాదికములు ముగించుకున్న తరువాత మళ్ళా బయటికి బయలుదేరదీశాను. వెళ్ళేటప్పుడు 'ఎక్కడికి' అని నదురుతో అడిగాడు. 'ఎక్కడికో–అక్కడికే' అని యిక ప్రశ్నించకుండా ఉండేటట్టు సమాధానం చెప్పాను.

బస్సుదిగి ఆ వీధివేపు వెళుతూన్నప్పుడే అతను కనిపెట్టి వెనకఅడుగు వేయబోయినాడు. అతని మాటలు సాగనీయలేదు. అనుకున్నది అయేదాకా మాటాడేందుకైనా వీలు బెసకనీయలేదు. ఏమనుకున్నాడో ఏమోకాని ఎదురు చెప్పకుండా పరమ విధేయతతో నాతోబాటు రాత్రంతా యథావిధిగా పండుగ చేశాడు.

తెల్లవారకముందే సానివాడనుంచి తప్పించుకుబయటపడి కాఫీవేళకు యింటికి వచ్చేశాము. అనుకున్నదానికన్న అలవాటులేని ఔపోసనంకనుక ఎక్కువగా అలసిపోయి పసివాళ్ళాడుతూ అతడు పట్టు బలవంతాన రవంత చిరుతిండి తిని ఆమీద ఆదమరచి నిద్రపోయి, ఆనక ఎప్పుడో దీపాలు పెట్టేవేళకు లేచాడు.

"ఫిర్" – మళ్లా రాత్రి నిన్నటివేళ అవుతోండగా అతడు. ముస్తాబుకావడం చూసి, కొంటెతనానికి అన్నాను.

"తుర్ –"

చేతనైతే రెక్కలుకట్టుకుని, అక్కడకు ఎగిరివెళ్ళి ఎప్పుడు వ్రాలుదామా అన్నంత ఉత్సాహంతో ఉన్నాడు. రంగం చెడకుండా ఉండేందుకు, కడుపునిండినా నేనూ అతనితో పాటు సహపంక్తికి తయారుకాక తప్పిందికాదు. పదిరోజులపాటు.

చెక్కు చెదరకుండా నునుపుతేలుకుంటూ వస్తున్నాడు. అతడిని అలా వదలివేసి వూరుకుంటే వ్యవహారం మరీ ముదిరి, పట్టపగ్గాలు లేకుండాపోతే అప్పుడు అనుకుని, దింపిన దొహటీ అయిందొకటీగా అయితేగా అయితే, ఇక...

"...ఎంతకాలం యీ ఆటలు...?" ఇక సాయంకాలము అతడు అక్కడకనే బయలుదేరబోతూంటే మాట వరుసగా అన్నాను.

"...సాగినంతకాలం...ఇంకా చిలుముమిగిలింది. అది కాస్తాకూడా అమ్మవారి పరమైపోయినతరువాత అప్పుడు ఆటకడుతుంది" మాంచి ఆరోగ్యంగా జవాబు చెప్పాడు.

"ఆట కట్టింది..." అన్నాను.

"అది...నీకు ఎలా తెలుసు?"

"ఆడించిన వాడిని...కనుక..."

"అయితే...అతి దారుణం..."

"అంతకన్న దారుణమైన అంచనా నేను వేసింది"

"అవును. నీ వంతవాడవే"

"అంతకు అంతవాడిని ఇప్పుడు నీకు అర్థమౌతుంది చెప్పనా? నీవు యిన్నాళ్ళూ నిప్పుల గుండం త్రొక్కావు. ఆ పచ్చి విషకన్య – దానిమీద చెయివేసినవాళ్ళు యిదివరలో చాలమంది మళ్లా కోలుకోలేదు. ఏరికోరి, నీకు దాన్ని కావాలనే జోడించాను. ఎందుకో చెప్పనా నీవు మంచం ఎక్కావనుకో! అప్పుడు నీ బాధకు జాలిపడినా అంతకన్న విచారించేవాడిని కాను. నీకు ఆ మాత్రం ఘాటైనశిక్ష నీవు చేసినపనికి కావాలిసిందే. కాని, నాకు నమ్మకం ఉన్నది నీవు నమ్మని ఆ అమాయకురాలి నీ యిల్లాలి శీలమే నిన్ను వేయికళ్ళ కనిపెట్టి కాపాడుతుందని. అంత ధైర్యం లేకపోతే, ఎంత మొండివాడినైనా చూస్తూ చూస్తూ యింతకు సాహసించలేకపోయేవాడినే. నిన్ను దోవకు తిప్పడానికి యింతకు మించిన ఉపాయం దీన్ని మించిందిలేదు. చేశాను యిప్పటికైనా చూశావా?"

"సంతోషించాను. సమయంవస్తే నిన్ను నమ్మినవాడిని అని అయినా చూడకుండా పాతాళంలోకి నెట్టేయగలవు."

"అవును, అటూ యిటూ లేకుండా మధ్యను త్రిశంకుడి లాగా నావాడు ఉంటే నాదేం ప్రయోజకత్వం. చేతికొద్దీ విసిరితే నీతిమాలినవాడైతే అడుగుకి అంటుకుపోతాడు. కాకపోతే ఎదురెగిరి ఆ ఊపుతో స్వర్గంమీదకు గంతులేస్తాడు. ఎలాగైనా మా బాగే."

"అంతేకాని నేను ఎంత చెప్పినా నా మాటమీద నీకు నమ్మకం కుదరలేదు."

"నీ గౌరవంమీద నమ్మకం పోలేదు. ఓయి జోగులూ! నీకు మతిపోయిందికాని నాకేం కర్మం? వెనుకాముందూ ఆలోచించగల నిదానం ఉంటే నాకీ శోష తప్పేది కాదూ? ఒక్కటి చూస్తే నీకీ శంకలన్నీ లేకపోయేవే. నీ భార్యకు అక్కరరాకముందే ఆభరణాలతో తయారుకావలసిన అవసరం ఏం వచ్చింది? వస్తే అవలి వానిని మరగి నిన్ను అసలు దగ్గరకు రానిచ్చేదేకాదు. పోనీ ఎవడన్నా బలాత్కరించాడేమో అనుకుంటే అంతపని జరిగినమీదట అయిన యింటి పిల్ల ఇక బ్రతికేదా? ఆమెలో లోపం ఏవిధంగానూ ఎటుజూచినా ఉండటానికి వీలులేదు. అందుకనే నీ మర్యాద చెడలేదని నీవు చెడకుండా కాపాడుకునేందుకు నిన్ను యిలా చెడగొట్టవలసి వచ్చింది.

"ఇప్పుడు కొంచెం మెదడుచేత పనిచేయించిచూడు. నీ భార్యతో సుఖపడబోయి సంకటస్థితిలోకి వచ్చావు. సంకటాలలో యీదులాడి శిగపూవాడకుండా ఒడ్డెక్కావు. తగిలించుకునే బేడీలు తన తత్వంలో ఉందికాని అవతల అవి ఉన్నా లేకపోయినా 'ఉండందీ తగులవు' అనేది మామూలీ మాట. శాస్త్రం ఒప్పుకోదు. నీవూ ఒప్పుకోక తప్పదు. తప్పుచేసినందుకు పరిహారంగా –"

"రాజతరంగిణిలో కథ ఉంది తెలుసునా? మహారాజు చక్రవర్మ చూసిన పామును పుట్టలోకి పోనీయకుండా చేసిన పాపానికి...పరిహారణోపాయం అంతరంగికు లుపదేశించిన దేమంటే – ఇదివరకువన్నీ తుడిచిపెట్టుకుపోయేందుకు పతివ్రతతో సాంగత్యం చేస్తే ఫలం దక్కుతుంది అని. ఆమీద కథ చాలా ఉంది కాని, మనం ఇది ఉపయోగించుకుందాం."

"మనం...భరించగలమా?"

"ఇంకా పెరటిద్రోవనే ఉన్నావు. భరించేవారున్నారుగా మన పతివ్రతలు. బిచాణాకట్టు – మా యింటికి నేనూ, నీ అత్తవారింటికి నీవూ..."

"ఏ మొగం పెట్టుకొని..."

"ఎప్పటి మొగమే...ఆ మొగం యిన్నాళ్ళకు కనపడకపోతే అందుకు ఎంత మొగం వాచిపోతూంద్దో పాపం, ఆ పసిది..."

"అవును. పసిది"

"అందుకున్నా లేవోయ్ పిడుగా! దైవం చల్లగా చూస్తే మళ్ళా యీనాటికి ఆ పసిదాని...కో పసిది: అంత ఘటికుడవే...ఇంతకూ నా మాట తప్పడమంటూ ఉంది గనుకనా?"

★ ★ ★